

7. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

SOBOTA
7.10.1978

Z DOPISU AMATÉRSKÉHO HUDEBNÍKA

"... A nakonec mi to po pěti letech vyskytávání se v pražské rocku došlo: brána přechodu od naivního brnkání furt dokola k dokončenému dílu a /i nezaplacené/ profesionálně provedení není pro pražské "bigbity" uzavřena nepřítelnými vnějšími podmínkami či závažnějším vnějšími silami. Tvrdím: všichni ti amatérští tolik let hrající tluchubové a pyšní všemělci se radostně plácají na jednom hnojišti a je jim dobře. Je tam teplo, peperou se mezi sebou a přijde-li na ně, mají kolem sebe dost příležitostí k výmluvám. A běda tomu, kdo začne dokazovat,

že existuje i něco jiného. Tvrdím, že špatnou úroveň amatérského rocku v Praze a okolí mají na svědomí jen a jen ti, kteří ho dělají. Nevěřte jejich nářkům: většinou mají kde zkoušet, v aparaturách a nástrojích mají eni nebo jejich rodiče desetitisíce a mezi mají i kvalifikaci. Je mi líto, hlavně kvůli chudákové obecenstvu, že se už tak dlouho nenašla jediná kapela, která by to dokázala. Extempore se po jezdu zastavilo, Elektrebus se rozpadl dřív, než něco dokázal, Stehlík zašel na to samé, na co nedávno Amalgam: na neschopnost a nechotu se demluvit. Nyní mi

přestává být líto lidí, kteří ty kapely tvoří. Ono to totiž jde. Jen se musí chtít a jít za tím. Jenže jak začne jít de tuhého, "amatér" se místo práce hbitě vymlouvá: tudle nejde a tamhleto nepůjde a to se zas nesmí. Právým viníkem je obyčejná lenost, rozmazlenost, sobectví, ješitnost, nevražlivost, závist, nepřejícnost, zkrátka vlastnosti kohoutků na hnojišti či charakterově narušených lidí. Je je to ukřivdněné? Ci urážlivé? Přehnané? Ale kdepak. To jenom malinké gaeto sklamaného nadšence. Viděl jsemto černě už před dvěma roky a s hrůzou zjišťuji, že je to ještě horší..."

SYNT ART JAZZ

Vítek Popp /klavír/ a Petr Pačes /elektrická kytara/ krávali kdysi ve skupině Variace. Z ní se vyčlenili, když zjistili, že je spojuje společný zájem o hudbu, která spojuje prvky moderního jazzu s formálními tvary klasické hudby. S prvním společným dílem se představili na květnové přehlídce amatérských kapel při PJD-jejich třívětá sonáta s pomalou střední částí a melodicky nápaditým rondem na konci uspěla především u poroty, která je ve svém hlasování zařadila na druhé místo. Tentokrát se seznámíme s dalším společným dílem - podle druh, které jsme zaslechli, to bude tentokrát čtyřvětá skladba znovu přísně klasické stavby, v níž základní duo doplní v prostředních dvou partiích ještě hostující bubeník a baskytarista. Někteří kritici tvrdí, že většinou druhé dílo skupiny ukáže, co vlastně v jejich členech je. Synt Art Jazz tedy na tomto koncertě projde vlastně zatěžkávací zkouškou. Držíme palce.

DURMAN & POSEJPAL

Jestli u nás existuje nějaký úplně nedocenený a přehlížený jazzový tým, pak je to určitě free-jazzové duo Durman a Posejpal. Už léta letoucí si hrají svou nezápadnou, ale náročnou muziku pro kontrabas a saxofon vrámci Čarivka Labyrintu, občas se objeví v Barácnické Rychtě, ale nejčastěji koncertují sami pro sebe. Jm tak - večer se sejdou a hrají sobě pro radost. Z toho dlouholetého společného hraní vznikl

jazz vysoké úrovně. Vysoce intelektuální a přitom se silným citovým nábojem improvizace. Ani jeden z dua není příliš velký mluvka. Neradí o sobě vyprávějí a tak dám na jejich názor, že stačí, když bude mluvit hudba sama.

PENTAGRAM

Význam názvu - jistý geometrický obrázec, který v alchymistické a magické terminologii má název "muří noha". S kupina vznikla v září 1977 za účelem provozování písní Oldřicha Janoty a Jakuba Nohy. Popřípadě dalších, budoucí / zatím nejsou/. Přebírání cizího repertoáru zásadně odmítáme. Jakub Noha i Oldřich Janota mají za sebou už hodně let činnosti jako písničkáři / mj. vystupovali na folk festivalu 1976 v Českém Krumlově /. Skupinu zformoval její nynější vedoucí Bohumil Sýkora na základě svých osobních styků / se všemi jejími nynějšími členy už dříve hrál /. Sám se doposud orientoval převážně na autentický / tradiční / folk, blues a countryrock bez stylových předpokladů, což platí do značné míry i o zbyvajících členech / pokud jde o tu bezpředsudkovost /, totiž baskytaristovi Georgim / Jiřím / Štilijanovi a bubeníkovi Martinovi Rychtovi / který nedávno nedávno vystřídal předchozího Zdenka Němečka /. Styl skupiny by se v duchu užívané terminologie dal zařadit do "folkrocku" / což je pěkný nesmysl / - v podstatě jde o to, že písně folkových / městsko-, moderně-folkových / písničkářů

jsou interpretovány na pozadí rockové rytmiky a občas do toho zavýje elektrická kytara. Jednou ze zajímavostí skupiny je, že čtyři z pěti členů skupiny jsou absolventy různých vysokých škol a ten pátý je posluchačem Státní konzervatoře v Praze. V minulé sezóně skupina vystupovala v několika klubech / Reznická, Malostranská beseda - KMT, Klub architektů /, také se zúčastnila pražského kola soutěže Písně 77 a Porta 78 - přičemž její kvality dokazují to, že v žádném z těchto soutěží ke svému štěstí nepostoupila do finále. Sestava: Bohumil Sýkora - el. kytara Oldřich Janota - 12str. kytara, el. kytara, jawharp, zpěv Georgi Štilijanov - basa, zpěv Martin Rychta - bicí

0,5 L

Pražská skupina 0,5 L patří nejen k nováčkům přehlídky, ale zároveň ke kapelám, jejichž věkový průměr patří k nejnižším. Být členem abstinentské ligy, asi bych silně uvažoval o tom, zda se může skupina s věkovým průměrem kolem sedmácti let jmenovat 0,5 l. Ale nakonec, v půllitru můžete mít i limonádu, ne? Podle toho, co o sobě napsali - a byli opravdu velmi skoupi na slovo, - víme, že vznikli v září 1977 a v sestavě, v níž se nám předvedou, hrají od února 1978. O stylovém zaměření se vyjádřili v tom smyslu, že hrají rock, jejich repertoár tvoří vlastní skladby. Před nedávnem

se představili na amatérské scéně U Zábranských v Karlíně a předvedli tam docela zajímavé kompozice s originálními názvy! Např. Kulatý hranol, O,5l, Slepenc.
A koho v Půlitrův uvidíme?
Pavel Kesl - el. kytara, Richard Trtek - bas, kytara, Eduard Vodrlind - dvanáctistrunná kytara a Josef Blažek - bicí nástroje.

ZÁBA

Obsazení: Jiří Hromas, Jan Hofman, Aleš Veselý, Vladislav Zadrobílek, Petr Votík, Ivan Sedláček, Mirek Slavík a dosud nejspíše počet hostů /asi 2-5/. Nástroje rozličné.
Hudební vzdělání jednotlivých členů?
Vznik a stručná historie: 1971 - vznik skupiny Pižduši Bluesbreakers, 1978 - založení rytmické skupiny Klubíčko. Z fúze výše uvedených vznikl Žabí hlen, nyní Žába.
Stylové zaměření: OBAL - ROCK
Repertoár: Všechno je pozoruhodné /šlévárna/
Vztah k české hudební scéně: Které?
Vztah ke světové hudební scéně: Které?
Sny, plány, touhy: Realizovatelnost reguluje...
Větší koncerty: PJD, květen 1978. Vzpomínáte?

JAZZ TĚLO

Návštěvníci koncertů letošní jarní amatérské přehlídky si jistě připomenou jedinou skupinu, která nechala všeho machrování a vymýšlení vlastních skladeb a nabídla publiku řadu už klasických skladeb swingové éry.
Tak tomu bude i tentokrát. Od pouhého okouzlení swingem se skupina posunula k latinskoamerické hudbě a do svého repertoáru přibrala nahrávky bossanovového krále Antonia Carlose Jobina. Zbytek budou tvořit klasické skladby moderního jazzu - nějaký ten Ellington, Miles Davis, Eric Dolphy a tak.
Nezměnilo se ani obsazení - bicí, klavír, kytara, baskytara a tři dechové nástroje - saxofon, flétna a klarinet; nezměnily se ani starosti - není kde hrát, zkoušet, jsou samá trápení s aparaturou. Na jakékoli následné řešení není dostatek peněz.
Jazz Tělo patří k těm souborům, jež hrají hudbu, která je u většiny publika trochu z módy. Ale dobrá hudba se hraje ne z módy, ale z lásky.

KA-FU

No, v případě skupiny Ka-Fu se máme na co těšit. Podívejte se už jen na to obsazení - basová kytara Jiří Drnec, bicí Martin Rychta, flétna, saxofony Jiří Hála, marimba Petr Věchal, elektrické housle Jan Petřík, elektrická viola Jan Srámek, elektrické violoncello Yvo Rebrálka, elektrická kytara, dvanáctistrunná a klavír Jiří Vodrážka plus komorní smyčcový orchestr. Tak to ještě na amatérské přehlídce nebylo. Kdysi ve svých začátcích zkoušel hrát se smyčcovou sekcí Tlůň, ale poněkud se jim to vystoupení nezdařilo. Nároky na sezkoušenou souhru

jsou v takovém případě nad možností amatérských kapel. Jenže tady jde o studenty konzervatoře a od těch se čeká, že zaujetí je doplněno i větší porcí odborné fundovanosti. Je tedy fakt, že Ka-Fu si budují zadní vrátka řečí o tom, že jsou vlastně ještě ve stádiu zrodu a že procházejí obdobím tzv. ponorkové nemoci, ale já bych na to nedsal. Tady by se mohlo zrodit překvapení!

P.O.K.

Po dlouhých letech bojů za nalezení toho pravého místa na scéně naší amatérské hudby se P.O.K. etablovalo jako z folkových kořenů vycházející rocková skupina, která se originálním způsobem potlouká v široké oblasti, vymezené vícehlasými vokály typu Crosby, Stills, Nash & Young a obrazoboreckými experimenty věrozvěsta českého amatérského rocku Franka Zappy.
Soubor v obsazení Alexandr Hajdovský - kytara, zpěv, recitace, Kateřina Hajdovská - zpěv, matalofon, flétna, rytmické nástroje, Václav Jelínek - kytara, Petr Hudec - dvanáctistrunná kytara, Pavel Richter - el. kytara, Michal Ditrich - basová kytara a Milada - rytmické nástroje /mim Michal Dufek dostal angažmá v libereckém divadle F.X. Šaldy/ nám předvede několik úryvků ze svého známého cyklu Sny zrávého dítěte /v krizi/.
P.O.K. dnes patří k nejznámějším souborům naší amatérské scény. Skupina má jen jeden velký problém - málo příležitostí k vystupování. Snad se to v budoucnosti částečně napraví alespoň tím, že je občas uvidíme na podiu amatérské scény U Zábranských.

BLUESBERRY

BLUESBERRY, třetí nejdělejší skupina amatérské přehlídky na jarních 6.PJD, aneb "bílé" blues z Hanspaulky. Charakterizují je akustické nástroje a folk bluesový zvuk.
"Inspirací pro nás byla jedna ze scén filmu Festival: parta z davu před začátkem vlastního koncertu hraje a zpívá, kdo chce, přidá se s čimkoliv, co vydá nějaký zvuk," - říká kytarista a zpěvák skupiny Jaromír Čisáň.
V tomto okamžiku vzniká nad hudbou další rozměr, tolik charakteristický pro veškerou lidovou hudbu provozovanou v autentickém prostředí - atmosféra lidské společnosti.
Písňe černého Sonnyho Terryho, které vedle jiných hlavně skupina hraje, jsou abecedou pro každého bluesmana, písne Johnnyho Mayalla, které dnes uslyšíme v premiéře, jsou už výběrovým tématem pro pokročilý a zroven skupinu hudebně posouvají k modernějšímu projevu.
Vedoucím skupiny je kytarista, zpěvák a harmonikář Petr Introvič, na kontrabas hraje Jan Spička a dalším zpěvákem a kytaristou je již citovaný Jaromír Čisáň.
Novým mužem je houslista a flétnista Miloš Valenta, pro něž je blues svou světskou podstatou protiváhou k repertoáru sboru kostela Sv. Jiljí, kde pravidelně hraje. Konečně hospoda a kostel jsou nejtýpější kulisou

nejen pro černé hudebníky, ale pro všechny lidové muzikanty po celém světě.
BLUESBERRY měli zatím málo příležitostí k pravidelnému vystupování a jméno hospody, kde je lze pravidelně slyšet, pro malou kapacitu sálu raději zatajíme. V září s úspěchem vystoupili v klubu Tesly U Zábranských v Karlíně. Ve svém pracovním plánu mají i kvalifikační zkoušky.
Důležitým mužem v pozadí je jejich kamarád Jaroslav Müller, na jehož textech by se mohla snadno dokládat slovesná forma i obsah lidového blues.
BLUESBERRY na dnešní přehlídce zastupují oblast, ze které vychází a ke které se vždy znovu vrací celý vývoj jazzové a rockové hudby. /V.K./

NA CESTĚ

Sonny Terry & Brownie McGhee
Český text: Jaroslav T.Müller

Proč tu slunce tolik pálí,
proč nejede žádný vůz
proč se obzor ztrácí v dáli,
proč nemám na autobus
a proč nezvidíme se vítř,
aby odvál moje blues.

Proč je cesta samej kámen
a proč vede od vody
proč je se mnou skoro ámen,
proč věřím na náhody
a proč nejde se všim seknout
a nesehnout si do hospody.

Proč mý bosy nohy bolí
a proč mám tak těžké vak
proč mám oči plný soli,
proč v dálce houká vlak
a proč nemám žádnou sílu přiznat
si, že je to tak.

Proč mi v hlavě žitná hučí,
proč mi tabák dochází
proč vzpomínka tak mučí
a proč z mysli neschází
a proč je osud takhle všívaj,
proč od milý odcházím.

MICHAL VÍCH

Vránci sdružení Slunečnice, které v posledních letech vystupovalo na Barácknické Rychtě a v ZK Tesla U Zábranských v Karlíně, se představila řada nadějných souborů, s nimiž máme co dělat na letošních PJD. Začínal tu Pentagram, jednotliví členové Hugy, Bluesberry atd. Jedním ze solistů, kteří se na této polo-divadelní, polofolkafské scéně objevili, byl kytarista a zpěvák Michal Vích. Bude to na naší přehlídce tak trochu vyjimečná osoba - vedle smyčcového souboru, rockových nebo zarytých jazzových skupin se objeví obyčejný písničkář, který přísahá na akustickou kytaru a zpívanou poesii. Proč ne, pestrost žánrů musí být. Určitě neuškodí si připomenout, že i ta nejzarytější rocková kapela by měla dát také trochu na poesii.

Hudba a text: Michal Vích

V galeriích podél stěn
odpoledne v neděli
s plakáty pod kabátem
se snaží chapat co viděly
malířovy barvy sedmý den z rána
když kelem šly
Tvý knoflíkový dírký
v rukou s bandaskou s kecoviny.

Ovšemže zbytečně
 jsi prošlapala všechny běhouny
 v muzeu před vitrinou
 u vchodu ses prokázala na polo-
 viční vstupné tramvajenkou
 a na konci ses polepsala
 do černé knihy nasliněnou inkou-
 stovkou

Ovšemže zbytečně
 začátkem měsíce dírkou pretem
 ze schránky si vyndáš na příští
 čtyři neděle zaškrtnutý pořady,
 koncerty a výstavy.

Ovšemže zbytečně
 protože sedmý den z rána
 zrovna když šly kolem
 Tvý knoflíkový dírký
 odfouk vítr
 silný dým cigarety
 a ona tam stála
 s tvrdými pískovcovými prsy
 něžná čistá a nahá
 podstata věci.

HUSA

Jak jsme se dozvěděli, soubor
 se sešel jen jedenkrát a jelikož
 nic nestačil nacvičit, nebude vy-
 stupovat.

FRANK TOWEN SE OMLOUVÁ

ale není spokojen s tím, co's
 Experimentálním studiem dednes
 připravil. Na jazzových dnech by
 rád vystoupil, protože jak čas-
 te zdůrazňuje, se mu před publi-
 kem Pražských jazzových dnů de-
 bře účinkuje. Ve své práci si ale
 zakládá na přesnosti a dekonso-
 ti. Nechce své publikum zklamat
 a nabídnout mu něco horšího, než
 na co je od něho zvyklé. Ale na
 jarních dnech nám tedy ukáže NECO

VIKLIČKÝ A ANDRŠT

Ti dva spolu hrají už pěk-
 nou řádku let. Známe je ze spē-

lečných koncertů Energitu, aie
 i z působení v duu. Tak jsme je
 viděli například leni při Praž-
 ských jazzových dnech a pamět-
 níci jistě uznají, že jejich vy-
 stupování patřilo k nejlepším.
 Pak, jak asi všichni víme, odjel
 Emil Viklický do Berklee, spolu-
 práce s Andrštem byla přerušena
 a dnes má svou novou premiéru. Oba
 hudebníci své plány přísně tají
 - nevíme, s jakou kombinací ky-
 tary a klávesových nástrojů půj-
 de. Španělka nebo elektrika? E-
 lektrické píse, klavír nebo syn-
 tetizér? Kemernější sound ne-
 be hlasitý zvuk?

Nechme se překvapit.

ZAHŘMÍ ?

Starosti meteorologů s celosvětov-
 ě nevyzpytatelným počasím jsou
 úměrné tomu, co se dnes neděje
 v hudbě. Úroda fyzická i duševní
 je nám identická; vyprahlé hudeb-
 no volá po bouřce, která až dosud
 přicházela na přelomech desetiletí.
 Bude to stejně silné hrmění,
 které přivedlo na svět v roce 49
 cool jazz, v roce 59 Ornette Cole-
 mana, v roce 69 Davisovo Bitches
 Brew a půlmilionový Woodstock? Bu-
 de to punk rock, reggae, prohlubová-
 ní dnešní syntézy, nebo opět dojde
 k puristickému rozdělení? Pryč
 jsou časy, kdy festival v Dobruš-

ce se slovenskou účastí zaplnily
 dva ručně namalované plakáty při-
 bité na zdi a Jazzrockové dílny
 bývaly měsíc dopředu vyprodány.
 Čekáme na celosvětového obchodní-
 ka s deštěm; není to totiž jev pou-
 ze český. Přeshlupuje i první liga
 za mořem. Každý natáčí s každým,
 tucet vynikajících skupin jakoby
 bylo u cíle, na první pohled sice
 stále kvalitnější kabát, ale stej-
 něho střihu. Koncentruje se bezri-
 ziková kvalita.

Přitom právě jsme nikdy neměli to-
 lík jmen, která by odpovídala ur-
 čitým představám typu hudby: JOČR,
 Pražský big band, Gustav Drom, Ve-
 lebný, Hulan, Deczák, Kratochvíl, Klun-

sák, Velebný, Koubková, Růžička, Fi-
 kejš, Kocáb, C&K Vocal a další. Na
 jarních PJD přišli všichni s ně-
 čím vyjimečným; tato rozmanitost
 by mohla být příčinou toho, že
 nový styl by nemusel padnou na
 neúrodnou půdu a jeho náskok
 byl od začátku tak deprimující
 /s/

HLAS Z LIDU...

Já to vidím hlavně v muzikantech.
 Nemžu si pomoci, ale i kdyby ten
 nebo onen hudebník přišel s ně-
 čím novým, budou to další variace
 na stejné téma. Scéna, která u nás
 existuje, je docela typické malo-
 město. Jaký je rozdíl mezi špič-
 kami našich kapel. Jednou je lea-
 derem ten, podruhé onen. Na Jazzo-
 vé dny přijdou se změnou, ale ta
 naše scéna je tak malá, že jde za-
 se jen o novou kombinaci předeš-
 lých. V Česku není zvykem hrát
 "jako já sám", ale vždycky jako
 někdo. Jako Corea, jako Weather
 Report, jako McLaughlin. Nikdy ne
 podle svého.

Kromě téhle podivné vlastnosti
 našeho jazzu a rocku - já bych
 to nazval nezájmem vymýšlet a
 přemýšlet o jiných souvislostech
 které na první pohled třeba s
 hudbou nesouvisí - je tu i dal-
 ší problém; nedostatek dorostu.
 V něčem má pravdu úvodník progra-
 mu, v něčem je situace trochu kom-
 plikovanější. Je to totiž i v hud-
 bě samé - propast mezi poslucha-
 čem (myslím tím novou generací)

... A MARŠ!

L. Šalka

a hudebníkem je poměrně hluboká a chybí tu mstka, který by tvořil přechod mezi těmito už hodně vzdálenými stranami. Ano, chybí tu ten bohapustý, energický rock and roll, dynamický hardrock, elektrifikovaný rambajz padesátých let, prostě to, co třeba byli v Anglii Uriah Heep nebo Deep Purple. Koho to přestalo bavit, tak to jednoduše přestal poslouchat nebo zkusil něco náročnějšího. Jednoduššího už ne. Ale proč ty kapely nejsou u nás? Jistě to leží v určité nafrmnosti hudebníků, kteří chtějí dělat umění za každou cenu a tím je oficiálně protěžovaný jazzrock, ale určitou vinu na tom mají i některé kulturní organizace, které tenhle pubertální rock (to nemyslím nijak ve zlém) nerady. (kr)

J A Z Z P O D A

Jedním z důvodů poklesávajícího zájmu o jazz je samozřejmě jeho poněkud oficiální rezšíření v naší společnosti. Tu a tam prebleskne v rozhlase, v televizi i hudební nakladatelství se rozhodla nechat si ujit tučné souste jazzových výnosů. Dochází tudíž, z posluchačského hlediska, k určitému opetřebení přijímané hudby. Není tomu tak proto, že lid by byl jazzem utlučen. Proces utlučení posluchače vykazuje určité výsledky jen v oblasti hlavního proudu populární hudby. Příčinou může být jinde, Každý nástup nové historické epochy, uměleckého stylu či pehonné hmoty je spečátku prevázen okouzlením z novosti, perspektivy a projevu. Je to všechno hrozně zajímavé a jedinci, kteří cítí, že to nechápeu nepřipadají si hleupě, nebež je jich naprestá většina. Tete okouzlení však brzy pemine a nastupuje etapa, kdy člověk musí nový jev uchopit, pechapit a přivlastnit si jej. A tady jev velmi narazí. Onen krek k porozumění musí člověk učinit sám. Te znamená práci, a ta nevzniká sama o sobě. Je součtem dráhy a síly. Jenže člověk se raději sveze a raději využije hydrauliky. Můžeme tedy porevnať. Umění je jedním ze způsobů úniku od všed-

nosti a stereotypu. Avšak : vsunete-li de úst paněka, vrazí se de hlavy sám. Vsunete-li de ucha jazz, musíte ho de hlavy vrazit sami. Je nasnadě, která záležitost je jednodušší, předpokládáme-li, že deparit se člověk musí stejně de hespody jako na koncert. (šek)

V ČEM TO JE ?

V řadě důvodů. Já osobně si myslím, že kromě jiného tu hraje významnou roli i určitý snobismus publika. Není to jen typicky česká vlastnost. Snoby najdete všude - a tom jsem se přesvědčil, když jsem v poslední době pracoval na rozsáhlejší studii o punku, ale ta českost hudebního snobství je typická. To není jen v hudbě, te najdete ve všech oblastech kultury a uměleckého průmyslu.

Vy jste ještě nebyli na Ypsilonce ? Saláti. Vy jste nečetli Simmela, Medojedky, Kmotra (doplňte si vhodný titul)? Te jsme směšni. Ty neznáš posledního Zappu?

Ano, tak te u nás chodí. Proč ? Proteže je te nedostatkové zboží. Vydejte u nás Medojedky ve stotísicovém nákladu anebo ještě větším a budou ležet na pultě. Te je přesně případ toho zatraceného jazzreku. Lidé ho mají, co hrdle ráčí. Celé jaro nebylo v Lucerně vlastně nic jiného. Lidé chtějí vždycky něco, co by je dělale před ostatními vyjmečnými. A te, že slyšeli včera Kocába v Lucerně, te není žádáná vzácnost.

Jasně, zahraniční hosty, te by táhlo! Ale zkuste říci Pragueconcertu. Ten vám je doveze.

Jen mi pořád vrtá hlavou, co ty lidi, když nejdu na koncert, dema dělají. Pekud ovšem nesedí v hospedách. Čumí na televizi? Ani bych se nedivil - pasivita publika by tomu většinou odpovídala.

Co si budeme vykládat, lidi chodí ve své nejširší vrstvě především za zábavou. Já vím, že ten, který te čte, takový třeba není, ale většina ano. Jim nejde ani tak o poslech jako o možnost se vyfálit. Hurá, jdeme dělat bordel ! To jde třeba při Katapultu, ale asi těžko při Andrštovi.

Ale co tedy s tím publikem. Dalo by se dosti jednoznačně říci, že my za něj odpovědní nejsme. Kde je takhle vychoval ? Kde se nestará, aby se co nejširší vrstvy mládeže naučily poslouchat seriózněji laděné umění? Kemu je jedné, že se člověk už edmalička snaží konzumovat tuctové, sle médni zboží ?

Jenže s takevými výmluvami bychom šaleko nešpěli. Prostě te lidi už nebaví a hetove.

Ovšem pozor - jen v nich te není. Chyba je i na protějščí straně šálu - na pédiu, ale o tem až příště. (vlč)

AMATÉRSKÁ SCÉNA

Tak už zase máme v Praze stánek určený amatérskému umění - hudebním skupinám, divadlům, výtvarnému umění i filmu. Amatérskou scénu, která dává prostor všem, kdo mají chuť na ní vystoupit. Stačí se přihlásit u pořadatelů klubu Tesla Karlín (Křížkova 89). Vstupenky na představení, která se konají na výše uvedené adrese jednou za 14 dní, si můžete spatřit v předprodejích ve Sveobodném slově a přímo na informačnío stánku JS.

Nejbližší program :

- 13.10. - F.O.K. , Švehlík
- 27.10. - Divadlo Perpetuum mobile, skupina Pentagon
- 17.11. kilhetS

PROGRAM ZÍTRA neděle 8.10.1978

MALOSTRANSKÁ BESEDA 10.00
 Autoportrét Johna Cage /připravil dr. P. Rezek/
 LUCERNA 14.00
 JAZZROCKOVÁ DÍLNA - 1. koncert
 Expanze
 Impuls
 Jiří Stivín
 Nouzové přístání M.Kocába II.
 uvádí Miloš Čuřík
 LUCERNA 20.00
 JAZZROCKOVÁ DÍLNA - 2. koncert
 Nouzové přístání M.Kocába III.
 Jana Koubková & Z. Hrášek
 Congomerát
 Jazz Q M.Kratochvíla - premiéra
 uvádí Miloš Čuřík

7. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

NEDELE
8.10.1978

ZPOVĚD KAPELNÍKA

Jsou takové vnitřní síly, které působí na každé scéně. Někdo chce hrát a někým jiným a potom už nechtějí spolu hrát... Tak přišli koncem srpna do JAZZ Q z ETC Padronek a Franci, z Bohemie hubeník Trnavský a z Marsyas Oskar Petr. Atmosféra ve skupině je teď profesionálnější. Lidé necítí, že jsou jen u mě zaměstnaní. Dříve jsem přinesl skladbu, a jak jsem to přinesl, tak se to hrálo. Ted k tomu každý přidá kapku - cítím vůli všech, aby to bylo co nejlepší. Klid, pohodu. To je ovzdušší, ve kterém se výborně pracuje.

-Co si představujete od loňské premiéry v Lucerně?
Napsal a natočil LP desku Jazz Q Zvěsti, desku s Helenou Vondráčkovou (všichni říkají, že je to avantgarda, ale je to docela normální pop-musika, jak já si ji představu-

ji), připravují dvě desky Janě Kratochvílové (to bude také pop, ale trochu chytřejší), v Mini Jazz klubu vyjde singl a trochu populárnější také v Supraphonu. Natáčím desku Svobodové a LP sobě. V září měla premiéru dvoudílná televizní hra režiséra Jiřího Adamce Cesta domů, v říjnu bude mít premiéru detektivka režiséra Karla Kovářepast na kachnu, ke kterým jsem psal hudbu. Natočil jsem také hudbu k mnoha krátkým filmům. Práce je teď dost.

-Myslíte si, že pro tebe měla smysl cesta do Ameriky?
Rozhodně. I když nepoužívám na konkrétním materiálu to, co jsem se na Berklee naučil. Mám to v záloze... Myslím si, že ten rok byl pro mě hrozně důležitý. -I když v našem novém repertoáru není ani jeden americký spoj, ani jedna americká harmonie... Prostě ani kousek Ameriky. Všechno je udělané po našem. Hudba nakonec možná zní jinak, ale je v

ní všechna ta zkušenost... Také mi to hodně pomohlo k proniknutí do hudebně analytického pohledu na hudbu. Vidím víc do struktury. Vnímám hudbu jako větší celek, ne jako slepené detaily.

-Co si představujete od premiéry Jazz Q na 7. pražských jazzových dnech?
Slibuju si větší kontakt s publikem. Chceme dělat sdělnější hudbu při zachování všeho, co jsem loni prozkoušel na dumkách... Pa naše loňská hudba byla tak trochu elitářská. Líbila se menšině. A těm lidem, kteří si chtějí jen podupávat a o hudbě moc nevědí a neumějí ji vychutnat - těm moc nefíkala. Upíná se práci. Náš nový repertoár souvisí trochu s deskou Heleny Vondráčkové. Tam se asi zrodila ta myšlenka dělat veselou hudbu. (Na desce se mnou pracovali hudebníci, kteří dnes hrají v Jazz Q). Myslím, že s ní budou lidé spíš rezonovat, protože v ní najdou vždy něco známého. Tak jsem zvědav.

NEJVĚTŠÍ ŠOK ZPUSOBIL P.O.K. I

Nad prvním koncertem celopražské amatérské přehlídky v Radiopaláci se vznesl pomyslný otázník, vykroužený s nemilosrdnou upřímostí ve víceřadím úvodníku - bude to skutečně čím dál, tím horší?

Nebylo! Dopolední přehlídka překvapila více než. Opozdilce, kteří se do Vinohrad drali davy koupěchtivých zájemců "na Karla IV," muselo už z dalk, navnadit libé entrée skupiny Rock and Roll Band s dobře zpívajícím Josefem Pilařem, která se s jistotou revivalistů pohybovala ve vodách, rpzčeřených dvacítkou let tomu nazad Checkerem, Vincentem, Berrym a samozřejmě Presleym. Plnou pohodu narušila nedobře sejmutá rytmika, zvláště basa.

Pár Jiří Durman - Miroslav Posejpal potvrdil naději, už dří ve don vkládané. Vlastní kompozice se nesla až chránově ztlachlým sálem, klidně, introvertně pasáže se střídaly se vzrušivějšími improvizacemi až do free. V Posejpalově kontrabasu bylo o něco méně jiskoty než v kolegově altce, dohromady, jak by napsal dr. Dorůžka - hudba nikoli nepřijemná.

O následující skupině Jazz Tělo by se chtělo diplomaticky

a uhlazeně poznamenat - jsou teprve na počátku cesty. Ale mezi námi těch nedostatků bylo až moc.

Nu a P.O.K.?? Kdysi trio, které jsem neslyšel dobré dva roky, za tu dobu udlalo kus cesty srovnatelný snad jen s chrabrymi raziči metra. Složení se zdvojnásobilo, přibýlo zvonivých, kluzkých kytar, přesných úderů perkusi /Milada Šantrochová/ ale hlavně úžasných nápadů. To-lik barev, dynamiky, uvolnění a nadhledu nad tím vším jako v uvedeném koláži z cyklu Sny zdravého dítěte v krizi neuslyšíte v radiu za čtrnáct dní dohromady. Lesík Hajdovský zpívá skoro jako Semelka v letech největší slávy, Káťa Hajdovská s Vaškem Jelínkem textují s tak jemně humorným odstupem, až to můžete přehlédnout, avšak přesto je v jejich dada textech mnoho - jazyk a styl pokleslé literatury, výsměch zpočené spisbě pop textařů, i nemálo těch vážně myšlených a podarených obrazů. Tak celistvý zvuk nebyl na amatérské přehlídce dlouho k slyšení. Apropó, už by měl někdo napsat diplomku na téma - Vliv Franka Zappy na naši hudbu...

Slibné kvarteto Synt Art Jazz se ve čtyřvěté skladbě kytaristy Pačesa rozehrálo k slušnému výkonu tak koncem té třetí. Závěr přehlídky obstarala skupina, pro-

slulá nejen v podnicích Raj Prahy 6 či 7 - Bluesberry. Jakkoli se mi na jaře v Lucerně velmi líbilo, nyní mi vadily některé nepřesnosti ve hře, neuspokojivé, které vytěsnilly z vědomí i Introvičovo obyčejně sympatické zpívání a zdařilá sola houslisty Valenty.

Porota na chodbě vlastně neměla o čem diskutovat. "Do večera" postoupili P.O.K a Durman - Posejpal. Dopoledne v Radiopaláci se nad všechna očekávání povedlo. Vydrží tahle nálada až do odpoledne a přejde v euforii, Ondřejí Konráde? /Jan Rejžek/

REJŽEK TO VYZRÁL!

Kolega Rejžek měl skutečně kluku - dopolední koncert co do úrovně zůstal odpoledním nepřekonán, takže měl vlastně kolega R. smůlu, protože při jeho chuti kritizovat by se měl kde vybouřit.

Zatímco v první části amatérské přehlídky se zdálo, že to není tak zlé jak se domnívají samotní hudebníci /viz: Z dopisu amatérského hudebníka/ a že v Praze existuje pár kapel hrajících jak zajímavě tak dobře, ukázalo se, že je to asi náhoda, která svedla do-

hromady vše nejzajímavější před obědem. Ze širšího pohledu: to, co se odbyvalo během obou koncertů /i když bych se k tomu neměl vracet/ poskytlá přehledná škálu stylů nebo postojů k muzice. Od hospodsky laděných Bluesberry /když přestali být hospodští, ztratili vše/, až po intelektuálně provokující Žabu - přes snaživé muzikantství Synt Art Jazz, obdivuhodně zvládnuté nové formy F.O.K., nadšené, i když velmi nezralé Jazz Tělo, "Just another Merta" Michal Vicha, hudbou nedotčený 0,5 l, mysticismus Amalgamu, úžasné silné místa jazzového dua Durman-Posejpal /kteří ukázali, jak jde dělat muzika, bez krabiček a zesilovačů/, nebo pokus o moderní písničkářství Pentagramu ...

Do jisté míry to byla zajímavá ukáзка, kolika věcmi se mladí hudebníci zabývají a zdaleka se nechtějí, že by převládala jakákoliv móda, čas Mahavishnu a Cobhama je dávno pryč, a i když není důvod k nějakému odvazu, nad obecnou úroveň amatérské muziky - čili zářím přece jen to cosi signalizuje: že všichni hledají a snaží se dělat "cosi" po svém, což je samo o sobě potěšující.

Ale zpět ke konkrétnímu: "tak hele, kluci, tohle máš včera napadlo /následuje pár taktů Mejlovejch riffů/, co k tomu? No, třeba tohle ... to není vono, to nešlape, tak jinak ... no je ... zkúsíme to ... ale každéj doma ... co z toho vyleze..." Zahrát něco pěkného, pár hezkých a dobře umístěných tónů ke slušnému základu, to by šlo. to by pořádek šlo. Ale slepotat zvuk akustický dvanáctky s nadelící dvanáctkou a průhlednou zatěžkanou rytmikou, tudy cesta nevede. 0,5 l je nováček přehledky. S nejnižším věkovým průměrem. Mladí mají /fík se/ více přijímat než rozdávat, pro tuhle kapelu to docela sedne. Pentagram je kapela, která vznikla z rockového a dua Noha-Janota /alespoň tak hrávali/: dneška mají kapelu, oba dva se rovněž střídají ve zpívaných částech, z nichž působivější vyzněly Janotovy /ale i Noha má pěkná místa/: nejpodstatnější je je tu zvuk a práce celé kapely, které po příkladu Bandu, elektrické party C,S,N+Y nebo Dylanových geniálních doprovodů přesně cítí co a jak - zejména sólový kytarista a bubeník by mohli sloužit jako příklad /takhle nějak pracuje jenom Bohdan Mikolášek/...

A teď trochu sociální tematiky - na Mertu chodí davy s tím směrem jde i Michal Vich. Leccos z Mertovy kytarové techniky zvládnul, chybí mu však ten tah a nepopsatelný zvuk. Proti slavnějším má handicap těžkopádnosti a mělkosti /s tím jde ruku v ruce i pěvecký výraz/. Při všech sympatiích k folkovým písničkářům /nesnáým/ si člověk klade otázku, jestli tenhle způsob není poněkud nepřenosný a zavědět: básníci typu Mertu mají jinou platformu než písničkáři, tohle trochu zavání grafománstvím za pomoci hudby...

Žába: přes zavřené dveře sálu bylo slyšet magnetizující zvuky, jeden ze starších pořadatelů křičel: "Tam to vypadá, jako když rozbíjejí nádoby". Omyl. Ta kapela, jestli se to dá takhle označit, hrála muziku, která provokovala lidi, aby roztočili mokrý závity na krajní mez a... uspávala členy poroty. Jestliže má amatérská přehlídka představovat vše nové a neobjevené, tentokrát se to tedy podařilo: Žába je v každém

případě nový pohled na věci /i když bychom o její skutečné novosti mohli vést mnoho debat a Josefem Vlčkem/ ale dnes je to skutečně důležitá záležitost.

Závěr odpoledne patřil dosti sebevědomému Amalgamu, tentokrát ve dvojici, která přes vnější efekty /koberec, několikanásobné praskoviny tablas, uměle vytvářená nálada neoslovitelného tajemství/, nezanechala nejhorší dojem: v každém případě tu o co si jde, což nebylo u všech kapel jasné. Asijská kultura tu hrála značnou roli, je to však dost křehká květina a ve střední Evropě chladne a dostává nedobrý význam. Představte si, že bych založil skupinu hrající muziku na základě hudebních struktur střední Afriky ... Co vy na to, pane Vlček?, ptá se Q. Konrád po koncertě za podpory Roberta Wyattta, starého myslivce a přítele Martiana Schulze.

"Já bych nebyl proti tomu. Takový Led Zeppelin taky vykrádá, i msrokánskou lidovou hudbu," odpovídá dobře naladěný Vlček a raduje se:

ALE NEJLÍP SE MĚL ZUB.

protože píše recenzi na koncert laureátů. Protože z amatérských důvodů nebyli schopni vystoupit jediní profesionálové Viklický s Andrástem, i večerní koncert okupovali ti, kteří hrají hudbu nikoliv pro chléb nash vezdejší, ale pro radost. S výjimkou jedné kapely to byly soubory, o nichž psali páni kolegové, takže jen stručně.

F.O.K. - po technické stránce, s hlediska sehranosti i uměleckých stanovisek jasná jednička celého dne. Skupinu nesmírně zvedla výborná perkusionistka. Dala souboru rytmickou jistotu, díky ní se mohl soubor uvolnit a plně realizovat to, co je ukryto v hudbě a v textech. To ostatně naznačil už Honza Rejžek, když píše o tom, co lze v jejich písniích najít. Nenazval bych to sice dada, ale parodie, ale jinak s ním souhlasím.

Durman a Posejpal patří už dávno k mým konám. Slyšel jsem od nich sice už lepší věci než to, co hráli na večerním koncertě, tak to už u jejich druhu hudby bývá, že hrozná záleží na náladě umělců a posluchačů. Ale stejně je to špička, již poslouchat je přímo rozkoš.

Já nevím, co k tomu Pentagramu. Dostal cenu, protože byl jasně nejlepší z odpolední přehlídky, ale ve srovnání s předchozími dvěma vítěznými kapelami to bylo opravdu trochu slabší. I když na poslech to není nejhorší - v jejich hudbě je něco příjemně smutného, co upoutá. Kdyby bylo takových elektrifikovaných folksů víc ... A hráli stejně upřímně!

Ondřej mi o přestávce mezi koncerty říkal, že mu v určitém slova smyslu Bluesberry nesedí. V něm má pravdu - nové uvedení Mayallových věcí zůstaly daleko pozadu za jejich obvyklým hospodským blues - kapela v nich ztratila onu milou upřímnost, již si dovede získat publikum, i když texty k mayallovkám nejsou o moc horší než původní artefak-

ty britského bluesmana, a navíc mají vtip. Ovšem takové Pojd sem moje stará nebo Padevět jsou milé a příjemné písně, které neklaudou důraz na žádné technické exhibice, ale dokážou vybudovat kontakt mezi srdci všech přítomných.

Po přestávce jsem začal milé překvapení v podobě nesoutěžního vystoupení skupiny Ka-Fu, Rockový spodek, amplifikovaná smyčcová sekce, menší orchestr. Klobouk dolů před tím, co skoro bez zkoušek předvedli. Něco mezi rockovým Richardem Straussem, a já prostě nevím, s čím to srovnávat. Nabízí se jistě třeba McLaughlinova Apokalypsa, ale od prvního tónu tu byla vidět snaha se tomuto srovnání vyhnout. Když mi později šéf tohoto pokusu řekl, že až na jednu výjimku se většinou členů kapely pohybuje pod hranicí devatenácti let, vyslal jsem k němu střelnou modlitbičku, aby nám byl tento soubor zachován. A propos, ten jejich patnáctiletý bubeník byl bábel.

Končil zase Classic Rock and Roll Band, Tentokrát celý v černém. Hudba pro Hell s Angels nebo tak, že? Pohoda, uvolnění, manifestace rozkoše z rytmu a energie. Jistě, nejkoušelnější osobností je zpěvák Josef Pilař, ale chtěl bych se zmínit hlavně o kytaristovi Petru Brandovi - představuje u nás nevidaný typ rock and rollového kytaristy, který dokáže svou hudbu hrát tak, jak se má. Bez všech komplikací rovnou na věc. Sakra, jak já se těším, až se vrátí Mikuláš Chadima a rozbalí to s ním na saxofon. Každopádně to byl příjemný konec a jsem rád, že jsem je potkal, protože jsem dodnes neustál, že rock and rolloví muzikanti dovedou být také sympatičtí a laskaví lidé.

Kdybych slyšel jen tenhle koncert, tak bych si myslel, že je to s těmi amatéry v Praze fajn. Špičky jsou opravdu výtečné, ale stále ještě chybí mohutné zážmy. /ZUB/

IMPULS

"Nejlepší mladá kapela? Ne - IMPULS!" řekl Jiří Stivín v rozhovoru pro Mladý svět na podzim 1975.

V té době byl Impulsu rok a věkový průměr se pohyboval okolo pětadvacítky. První úspěch přišel na 2. PJD, kde v rámci první Jazzrockové dílny je zachyceno vystoupení Impulsu na stejnojmenné desce Pantonu.

"Co jiného bychom v Lucerně hráli" odpovídá s úsměvem na naši otázku kapelník Michal Gere, "přece jazz!"

Takže už ne Larry Coryell, ale spíše Miles Davis? "Posloucháme všechno, ale hrát budeme vlastní skladby."

- Uslyšíme něco nového od vás?

"Ano, dplně nové skladby, od Zdeňka, Františka, Pavla a ode mne."

- Dáme se tedy překvapit; a propos, máte dost hraní, čili kšeftů?

"Kšeftů není nikdy dost. Hrajeme rádi všude, kde nás pozvou. Jaromír Helešic se k nám vrátil od Jazz Q a práce v tomto složení nás baví."

- Ze máte dost příznivců soudíme podle toho, že vaše dlouhohrající deska není na trhu a v krátké době se jí prodalo přes šest tisíc kusů. Jak se vám na ní pracovalo?
"Dost těžko. Měli jsme málo frekvencí, ale dělali jsme, co jsme jen mohli. Na to nedopadla nejhůř. Těší nás, že o ni mají lidé zájem."
- A nás těší, že se s vámi znovu setkáváme a věříme, že zájem ovaši skupinu ještě vzroste.

TÝDEN S MICHALEM KOCÁBEM

Úterý. Po týdenním intenzivním vytáčení čísla svedl Michal Kocáb konečně telefon:

"Ahoj, Jazrová sekce! Do toho programu, jo? .... To myslíš jako teď hned? Ne, repertoár ani obsazení ještě nevím. My teď máme pořad zkoušky. Do kdy potřebuješ? ... Ale po telefonu se mi to dělat nechce. Tak ve čtvrtek v 16,30 před vchodem do Obecního domu."

Čtvrtek 16,45 - Až netrpělivě očekáván, se Michal Kocáb dosud nedostavil. Přijde vůbec dnes do Lucerny?

S JANOU KOUBEKOVOU a ZDEŇKEM HRAŠKEM

JK: Na PJD vystoupíme se Zdeňkem Hráškem a jednou skladbou, která trvá osm minut. Víc nic. Jenom těch osm minut. Je to typická španělská skladba, jmenuje se Concerto de Arachnes a napsal ji Jacco Rodrigo. Jestli jste si všimli, Zdeňk, zatímco jsem mluvila, přeladil kytaru.

ZH: To se přeladil struna na patřičný bas, který potřebujeme ke skladbě nejvíce. Teď jsem přeladil e strunu na tón d.

JK: A to španělské také tak dělají, to je zvláštní...

ZH: Ne, hlavně se to používá při úpravách loutnových tabulatur pro kytaru. Tak nám držte v Lucerně palce. (T)

CONGOMERÁT

Kapela, jež vznikla zhruba před měsícem konglomerací harmonické sekce Janá Hály a rytmické sekce Jiřího Tomka se při své premiéře na VII. PJD představí ve složení flétny - Jiří Hála, Jaroslav Šolc, Jan Riedlbauch, hoboj - Jan Čambal, basklarinet - Štěpán Koutík, soprán saxofon - Jan Martinec, bicí - Ladislav Malina, baskytara - Ondřej Soukup, kytara - Richard Mader, percussion a Conga JIRKONADA-Hrubeš, Vávrová, akustické a elektrické piano - Jan Hála a Conga, cuica, a-gogo, percussion - Jiří Tomek. "Toto obsazení bylo původně myšleno pouze pro tento koncert, ale při zkouškách jsme zjistili, že sloučení akustických nástrojů s rockovým základem zní zajímavě, a tak bychom chtěli v této sestavě hrát i nadále" říká Jan Hála. "Základní myšlenkou Hroníka Hály" dodává Jiří Tomek, "bylo zdůraznění sekce percussion, proto název Congomerát. Avšak vzhledem k omezeným technickým možnostem /viz. mikrofony/ jsme byli donuceni ke značné redukci hráčů na percussion." Autorem převážné většiny skladeb přiravených pro vystoupení na

VII. PJD je Jan Hála. Takže teď už nezbyvá nic jiného než se těšit a poslouchat.

MUZIKANTSKÁ DUŠE-V.PADRŮNĚK

"Věř tomu, že když děláš muziku bytelně, tak bude dobrá. Je úplně jedno, jestli je to rock, jazz nebo vážná hudba. Všechno je dobré, když se to dobře vymyslí a dá se do toho celá muzikantská duše. A to vždy poznáš."

Vládovi je šestadvacet. Hraje profesionálně od devatenácti let a má za sebou hodně "bytelny" muziky. Tvrdil jí všem našim nejznámějším rockovým a jazzrockovým kapelám. Natočil s nimi desky a v anketě bulletinu Jazz All Stars Band 77 se umístil jako první mezi baskyteristy. Přesto všechno však asi nikdy nebude patřit mezi ty, o kterých se hodně píše.

"Víš, já nemám rád, když se o muzice píše moc v minulém čase. Když se všechno rozebírá. Pak si článek přečteš a máš dojem, že polovina je o ničem. Vývoj jde dál a nejdůležitější je to, co se dělá teď a co se bude dělat v budoucnu."

Vláda je baskyterový samouk. Jako kluk sice hrál na housle, ale hudba pro něj začala existovat až když začal na besu.

"Před tím, než jsem přišel k Jazz Q jsem hrál se spoustou amatérských kapel. Toto období nebylo tak důležité. Teprve v roce 1971 u Martina Křatochvíla jsem poznal, že muzika se dá dělat pořádně jen profesionálně."

Vzor ani nemám, protože když už člověk hraje delší dobu, tak se mu v určitém období líbí něco víc, něco méně. Vážím si Jacco Pastoriusa, Stanleye Clarka, líbí se mi Mahavishnu Orchestra, Weather Report, Return to Forever, Chick Corea, Miles Davis, Led Zeppelin a další.

Víš, já tihnu spíš k elektrické hudbě. Neznámá to, že by se mi akustický nástroje nelíbily. Třeba tekutá španělka se mi moc líbí. Viděl jsem Shekita, McLaughlina zase v jiném druhu muziky a bylo to nádherné."

Současnost znamená pro Vládu hrát se staronovými Jazz Q. "Děláme kromě normálního repertoáru s Jazz Q taky se amyccovým orchestrem, to je vůbec první projekt toho druhu u nás /kromě Hanniga/. Točím pohádky hudbu k dokumentu o chození do Prčic, ale ze všeho nejvíce teď budu jezdit a hrát. Máme nový program." /miš/

PROČ NE AMALGAM

/i když byl na plátech/.

Markovu skupinu Amalgam, překvapení květnových 6. PJD potkala nehoda, která pronásleduje u nás pomalu všechny slibné amatérské soubory - došlo k uměleckým a osobním rozporům mezi jednotlivými členy. "Všichni jsou to zvrdlé palice", komentoval situaci jeden z jejich kamerádů. Vlasta Marek dělal co mohl, snažil se zachránit z deslekosného plánu alespoň zbytky a pokusil se realizovat část svých představ při všelijakých koncertech amatérských skupin. Kam ale zmizel pocit zodpovědnosti jeho bývalých kolegů, to bohužel nevíme.

TROJOTÁZKA PRO ZPĚVAČKU C+K VO-CALU

Helenu Arnetovou

Co vás zaujalo z amatérské předhličky v Radiopaláci, co vás zaujalo na desce, a z jazzu vůbec?

- "F.O.K. - velice zajímavé, hezky barevné, Milada Šantrochová na percussion byla k obdivu. Jejich muzika je zvláště vedle ostatních skupin příjemně šokující. Také duo Durman - Posejpal bylo fajn. Líbilo se mi. V poslední době strašně fandím Janě Koubkové. Snaží se a dělá všechno tak opravdově. Moc se těším, že jí v Lucerně uvidím a uslyším zase jinak. Jen s kytaristou Zdeňkem Hráškem. A desky? Teď zrovna poslouchám Marayasa." (ed)

Točím klikou gramofonu

/naprázdno/

Čtenář devátého čísla polského JAZZU musel podle vlastního založení, pocítit menší či větší pýchou nad předposlední stránkou. Oznamovací věta mluví o desítkách jazzových a rockových desek, které u nás vyšly od podzimu loňského roku.

Odečteme-li dlouhou sérii pantonového MINI JAZZ KLUBU, jehož smyslem je především mapování naší jazzové současnosti a také trochu pokusem jazzu pomocí EP-formy o proniknutí k ne-jazzovému posluchači, vynecháme-li vyloučené rockové desky, zbyde nám z tohoto výčtu jazzových desek na poslech pramálo.

Billie Holiday, Písne otce vod, Antologie jazzu či Count Basie tvoří kategorií vzpomínkovou, evergreenovou a poučnou z hlediska jazzové historie. Mladý posluchač se však k jazzu přes takovéto desky obvykle nedostane. Ten vychází z hudby své současnosti.

O potřebě vzdělání a vzdělávání se všeobecně nijak nepochybuje. Toto platí i pro posluchače a hudebníky oblasti jazzové hudby. A zde to právě český samouk nemá právě jednoduché. Příkladem budiž vlna jazz-rockové fúze.

V roce 1975 vyšlo LP ze slavné 1. jazzrockové dílny PJD. Teprve o dva roky později dostala veřejnost desku hudebníků, z jejichž tvorby těšila celá naše jazzrocková scéna; McLaughlin, C. Corea, B. Cobham. Všechny tři desky byly natočeny v roce 74. A co dále? Z toho, co nám slibují ediční plány, se zdá, že tak jako dlouhá léta před tím, ani v budoucnu se nebudeme moci v jazzové současnosti orientovat pomocí desek našich vydavatelství.

Už nyní se mi zjevuje situace, kdy po odchodu dnešních editorů z nakladatelství za 10, 20 let, si budeme moci kupovat nahrávky z konce 70. let, aby někdo, kdo se dnes ještě vozí v kočárku, mohl zase spochybňovat aktuálnost edičních plánů.

/V.K./

Z KRUHŮ

blízkých Extempore se s potěšením dozvídáme, že miláček pražského publika Mikoláš Chadima již brzy dokončí útrpná muka vojenských služeb a vrátí se ke svému saxofonovému postu v Classic Rock n roll band a Extempore. Jeho přátelé vyprávějí, že Mikoláše museli dlouho přemlouvat, aby zkontroloval svůj temperament, toužící po účasti na PJD, protože jinak by asi došlo k jednomu svévolnému vzdání od útvaru. To, že se nechal umluvit, je důkazem, že i na vojně se člověk může naučit něčemu rozumnému. Už se na tebe těšíme, Mikoláši!

NA SLOVÍČKO, ...

Jak už je naším zvykem, ba přímo redakční nutností, v hledišti, za hledištěm, před hledištěm, v zákulisí i ve foyeru jsme přepadávali lidi - samozřejmě s otázkami. /My už jsme taková./ První obětí v Radiopaláci byl Vláda Ráda.

Můžeme s tebou udělat rozhovor pro naše exkluzivní noviny?
- "hahahaha" /smích/

Chodíš na PJD pravidelně?
- "Ano."

Co tě zaujalo?
- "Úvodní článek v exkluzivních jazzových novinách Z dopisu amatérského hudebníka. Zcela se s ním ztotožňuji, je dobrý, že se na toto téma napsalo."

A z hudby?
- "F.O.K., Durman s Posejpalem - původní tvorbu."

Přijdeš na PJD zítra?
- "Ano, i v pondělí."

Jsi pravidelným návštěvníkem. Co myslíš, že by se dalo na PJD zlepšit?

- "Zvuk. Tady je hrozný. Konkrétně mne nejvíce dnes zničilo Jazz tělo. Zoufalý klarinet .. opravdu začínající skupiny by měly víc hledět na teorii, nesnažit noty, harmonii, nápady co mají buď zapomenou, nebo nedokážou daný motiv rozvést."

Na co hraješ?
- "Na kontrabas a basketaru"

Kde a s kým hraješ?
- "Učím se na kontrabas u Františka Uhlíře a hraji v různých kapelách, které stále znova zakládám. Postavil jsem jich už devět, ale neměly dlouhého trvání. Většinou to ztroskotalo na zkoušebnách, pak vojnách a smatcích. Hlavní kámen úrazu je ve výběru repertoáru. Lidé se nedohodnou. Většinou se hraje to, na co lidé mají. Začínají od toho těžšího, místo od piky."

JAK TO VIDÍ POŘADATELĚ

P1: "Mně se to vůbec nelíbí. Hudba ani lidi, není to ono. Jsou špinaví, neostříhaní, zarostlí, vlasatí. Já bych je sem nepouštěl."

P2: "To by mě nevadilo. Jsou mládí, ať se baví. Já bych předpokládal, že budou ukázněni. Máte vstupné, kterým kryjete nějakou režii. Tady je podvod na podvod, jak se sem dostat zadarmo. Dělají z nás blbě. To se mi nelíbí."

P3: "Že jsou vlasatí? To už dávno vzalo v zahraničí za své! My všechno kopírujeme do nemohosti. Já kdybych takového kluka potkal na ulici, tak mu dám peněženku a uteču!"

P1: Proč může být slušně oblečená tamsa slečna? A proč tamti mají na sobě věci, že bych je nejradši vyhodil ze dveří!"

P1, P2, P3: Vzrušená debata.

Ze směsice hlav se další názory pořadatelů nepodařilo identifikovat.

320 km vzdálený 22 letý student: Jsem návštěvníkem PJD každý rok, ale myslím, že jsou rok od roku horší. Žádá se mi, že se na nich lidí snažijí vydělat. Ta původní myšlenka byla, aby si lidi zahráli. Kapely by měly hrát maximálně za 3 koruny. Řekněte mi, kdo z mladých lidí si může dovolit koupit lístek za 10,-- korun, když jsou dva, tři koncerty denně.

Mateřštinu Petra Martínka z Hlohovce si dovolíme přeložit do češtiny, abychom se nedopustili gramatických botiček. Na obligátní otázku - co tě zaujalo? - odpověděl:

- "Bluesberry. Byli velmi sympatičtí. Žijí s publikem svým humorem. Myslím, že vyjadřují názory a postoje mladých lidí, jako by to byli jejich zástupci. Velmi sympatická atmosféra!"

Jak je to s amatérským hnutím na Slovensku?
- "Snad v každé střední škole existuje kapela. Problémy jsou asi všude stejné: žádná finanční podpora, všechno se musí opatřit z vlastních prostředků. U nás na škole také máme skupinu - OKS - se kterou jsem žil než jsem nastoupil v Praze na ČVUT. Trochu jsme se inspirovali naší oblíbenou skupinou Mošus. Jejich študentská láska je třeba moc povedená písnička. Vyjadřuje dobře cítění mladých lidí."

A co říkáš PJD?
- "Získal jsem z nich moc dobrý dojem".

Na stole v předsálí seděl Jaromír Tichý s Alešem a s Hankou. Všichni Plzeňáci. Tvářili se, jako by poslouchali něco příjemného. Vyrušili jsme je nemilostivě. Jednotnou odpověď si svorně odsouhlasili:

- "My jsem laici. My řekneme jen svůj názor. První skupina večera /F.O.K./ byla zajímavá a originální. Zvláště texty,

ty nás trochu zarazily. Inteligentní a jemné bylo duo Durman - Posejpal s osobitým přístupem. Bluesberry, to bylo dělané pro lidi."

A co říkal novopopečený voják, sloužící ve Znojme, jménem Pavel Hndrák? Moc toho nebylo, ale zato krátké a výstižné. Až břítké:

- "Bluesberry!!!"

ZPRÁVY Z INFORMAČNÍHO STÁNKU

JAZZ JAMBOREE 78

O programu varšavského jazzového festivalu nemáme podrobnější informace. Podle poslední zprávy přímo z IJF hlavními hvězdami má být ARCHIE SHEPP a orchestr THAD JONSE a MEL LEWIS. Jazzová sekce v letošním roce zájezd nepočítá.

BULLETIN JAZZ 23.

Další očekávané číslo členského bulletinu JS má být před koncem roku připraveno k odeslání. Po špatných zkušenostech z lonka, kdy se ve vánočním poštovním shonu řada záslitek ztratila nebo došla ponížena, máme v úmyslu zásilku vyexpedovat až v první lednové dekádě. Rozsah "třídvacítky" bude větší, než u předšlého dvojčísla.

NOVÍ ČLENOVÉ JS.

Je nám to líto, ale nepište nám o přihlášky do Jazzové sekce. Tiskárna nám více bulletinů nenatiskne a už k dnešním dnům máme v záloze několik set čekatelů, kteří budou zařazováni do členského seznamu po kontrole placení příspěvku.

PROGRAM NA DNES 8.10.1978

10,00 Malostranská beseda
Autoportrét Johna Cage

14,00 Lucerna
Jazzrocková dílna:
Impuls
Jiří Stivín
Expanze
Nouzové přistání M.Kocába /2/

20,00 Lucerna
Jazzrocková dílna:
Nouzové přistání M.Kocába /3/
J. Koubková, Z. Hrášek
Congomerát
premiéra Jazz Q

PROGRAM NA ZÍTRA 9.10.1978

19,30 Lucerna
Swing kvartet
Jazz Half Sextet
Jazz Sanatorium Lučka Hulana
Emil Viklický
premiéra Emergitu

7. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

PONDĚLÍ
9.10.1978

DIALOGY /BEZ KANTORA/

ZUB: Usadili jsme se s Honzou Rejžkem po večerním koncertě v redakci a řekli si, že tentokrát musí být recenze něco originálnějšího. Když už mě to, co jsem slyšel odpoledne i večer, originální nepřipadalo. Dokonce bych řekl, že z obou jazzrockových dílen na mne padl smutek a deprese.

REJŽEK: Jo, a víš čím to asi bude v první řadě? Ověřil jsem si už na několika maratónských koncertech, že křehká člověčí soustava vydrží, byť s přestávkami, poslouchat hudbu /i tu sebekrásnější/ tak dvě a půl hodiny. Možná nejme dost trénovaní, ale i kdyby místo Jazz Q přišel sám Corea, potil bych se a řval únavou taky. A jak chceš unavený vstřebávat COKOLIV? Jinak máš pravdu, i já byl několikrát blízek infarktu, a to nejen z horka ...

ZUB: Kocáb, ne? Pro mne to bylo asi největší zklamání PJD.

REJŽEK: Záleží asi na tom, cos od koho čekal. Ne že bych to Michalovi přál, ale už nějakou dobu jsem tušil, že musí přijít nějaká ta mladická nerozváženost, prostě omyl. Ale proč hned dvakrát? Jeho večerní vystoupení bych klidně oželel a vyměnil za jakékoli vystoupení třeba Milana Svobody, který k mému překvapení na "sedmičce" vůbec nehrál! Daleko víc mě ale zklamal, nebo lépe řečeno neuspokojil Martin Kratochvíl. Přišlo ti, že hrál líp než před lety?

ZUB: Před těmi lety se mi líbil mnohem víc. Asi to bylo tím, že jsem to legendární obsazení Jazz Q s Andrětem a Padrůnkem skoro nekriticky obdivoval. To se přiznávám a moc se za to ani nestydím, protože dodnes mám pocit, že tehdy to mělo něco silného do sebe. Myslím všelijaké ty Klobásové hody, Počkám až do Karthága a podobně. Možná, že by mi to dnes připadalo trochu naivní, ale dnešní Jazz Q /znovu s Padrůnkem / se mi zdálo daleko horší než to, co jsem poslouchal tehdy. Když vynesl Kratochvílův smysl pro kompozici - tak jako on nedokáže v jeho oboru vystavět písničku snad nikdo - tak jsem měl bolestný pocit, že takové zklamání jsem už dlouho nezažil. Rád bych se to pokusil sám sobě vyjasnit, ale nevím, jak začít, čeho se chytit.

REJŽEK: Tak tak, někdo čekal něco jiného, ale co vlastně? Jednodušší písničky? Přiblížení se pop music na dosah ruky? Ale to by nebyl Kratochvíl, ale namsyl. Teď nastalo něco podobného, ale z druhé strany. Předně si myslím, že Oskar Petr dopadl jako prodávý ženich. K jeho corsovským textům, totiž básním, se opravdu hodí víc akustické kytary a harmonika než syntezátor. Vrať se Oskare k Marsyas, vše bude odpuštěno! Nezpíval zle, ale bylo to takové zkumavkovité, bez citu. Padrůnk, Franci i Trnavský nehráli zas o moc hůř než v bývalých kapelách, ale celkově z toho táhla siroba jako z jeskyně. Chvilími mě unášel jen Kratochvíl, hlavně mě bavilo sledovat, jak nakládá s tématy, jak si hraje, jak si maluje, ale - něco podobného a dotaznějšího jsem viděl letos u umírněného Mariana Vargy na koncertu Collegia. Té krásy, která mě posedla na Elegii, se miho pár záblesků. Jinak - hra pro hru a jak pravil Dostojevskij - každý je každému odpovědný za všechno. A to včera neslyšel Jazz Q.

ZUB: Ano, nesplněné očekávání, to je to pravé. Čekali jsme buďví co a nakonec jsme uslyšeli zase jen běžný Kratochvílův standart. Navíc mi Oskar Petr vadí jako rockový zpěvák - je to přesně to, co jeho naturelu neodpovídá. Jeho poesie má jisté kouzlo, ale je v každém případě folkašská. Podobně s jeho pěveckým projevem. A ani jako rockový zpěvák nevystupuje - chybí mu ta pravá rock'n'rollová drzost s trochou exhibicionismu. Na bigbitových zpěváků je to zkrátka příliš normální člověk. Hele Honzo, víš, jak diváci překřtili Kratochvílovu kapelu? Prý Pop Q! Jak by potom asi nazvali Kocábovu formaci?

REJŽEK: Asi Nouzový úlet. Údajně potřeboval někoho, kdo poskytne kvalitní ARPy a jiné klávesové vymoženosti, takže si pozval pár kamarádů ... To je jako by ses ženil a svědek ti přebral nevěstu. Měl to zřejmě být hlavně santanovský odvaz, něco nekocábovského, okázalejšího... Když jsem tak pohlédl na činy nevybouřeného činoherce Vondráčka, připadalo mi, že uskutečňuje studu při přijímacích na DAMU: Usměvavý perkusionista. O přítomnosti Zdenka Mertý řekl můj cynický kamarád - chybí už jen Černocká.

Pravda, basketbalový Čáda ve slušivé košili chroptěl téměř originálně. Ale což o to, on ani Vrbovec nepřispíval k dražvu celé té sešlosti a Kocáb sám bloudil tou změť jako Boubínem. Never more! Přesto to bylo k něčemu dobré. Aspoň ten Michal nespychne a bude normální, což v jeho případě znamená - na hranici hudební geniality, Nebo aspoň v hraničním pásmu.

ZUB: Asi by stálo za to, abychom v případě Nouzového úletu polemizovali o významu Čadovy americké košile, o Mertových tanečkách nebo o Vondráčkově košili, rozepnuté až do pasu. O hudbě, kterou jsem slyšel, se upejpm cokoliv říci. Šreklich, říkájí Němci. Trapný odvar amatérské Žáby, říkám já. Kocábo, jestli tě ještě jednou napadne hrát s těmi pop-králi, tak se tě zřeknu! Tak skvělý muzikant se tím jen ponižuje. Když si vzpomenu třeba na Vondráčkovu dlouhu v té záplavě decibelů - možná, že to měla být legrace, ale moc to na ni nevypadalo - tak mám pocit, že se za tu kapelu musím stydět. Je mi, jakoby se ti lidé vysmívali svému publiku. A to je neuvěřitelně gárnější gesto, kterého se může hudebník dopustit.

REJŽEK: Onehdá jsem omylem zabloudil na show našeho Nejzlatějšího slavíka, kdež hostoval jakýsi omylný spolek Beatles Revival Band, odkudsi ze Zašumavska. Měli se k námí viděnému Classic Rock'n'roll Bandu přesně jak říkáš, jako Kocábova parta k upřímné Žábě. Copak Jazz Q a Kocáb, tam se shodně, ale co takový Impuls. To ti, človče, už dlouho tápu.

ZUB: No, mně se dneska velice líbili. Možná tím, že to bylo na začátku odpoledne a já byl relativně méně unavený, možná tím, že i když jde v jejich hudbě o trochu vyšumělé světy, je to hudba konec konců poctivá a hraná s láskou. A je to na tom znát. Málo řečí kolem a všechno poví hudba sama. To je třeba takový Uhlíř, ale i Fišer /v žádném jiné formaci mi nepřipadá tak dobrý jako v Impulsu/ a vlastně i ti ostatní. Jenže mne osobně - to ber jako můj subjektivní názor - občas Impuls nudí.

REJŽEK: Dělájí hudbu pro fajněmekry, ale ne pro netrpělivce. Chvilími je to akademické, oně neosobní, ve většině případů účtyhodné, ale v podstatě se ztočuju s tvým subjektivním názorem. I s tím názorem na nedoceněného

Uhlíře. A nezapomeňme na krásně elegického hráče Michala Geru, toho poslouchám snad vůbec z Impulsu nejraději. Má v sobě nějakou takovou aristokracii, vlastní svět, to, co obdivuju stejnou měrou u Jany Koubkové.

ZUB: Když jsme u té Koubkové - těch osm minut, co dělala se Zdeňkem Hráškem druhou větu z Concerto de Aranjuez - bylo opravdu nádherným balzámem na duši. Oproti Horkému dechu to bylo méně divoké a víc ukázněné, ale neméně vitální. Díky Koubkové začínám věřit, že i žena je v jazzu tu a tam schopna udělat něco dobrého. Ale byl bych nerad, kdyby se zapomnělo na kytaristu Hráška. Petr Dorážka už o něm dlouho tvrdí, že je to jedna z nejnadějnějších osobností jazzové kytary u nás a já jsem s ním ode dneška zajedno. Jen jednu vadu jejich vystoupení mělo - bylo krátké. Když to tak vezmu, možná díky nim a Stivínovi nemám teď v půl třetí v noci černé myšlenky.

REJZEK: Proboha, já si připadám jako na šachách v Manile. Ty něco řekneš, já přitakám, pak je to opačně. Samá remiza. I s tou Koubkovou. Ukaž mi fakt dneska ženskou; nebo vezmeš to, zpěvačku, která by nebyla přepjatá, afektovaná, nesnesitelná svou superženstostí. Koubková nedělá žádný stripy, nepředvádí se, každý tón je uměřený, patřičný. Fajnovo věšička, kouknou pane Vlček. A jestli řeknu, že Koubková máže mít lepšího doprovodě než Hráška, tak jsou u mě mrtvej muž.

ZUB: A co se takhle chytneš o Congomerát? Je to vlastně jedna z posledních příležitostí. Dva leaderi, z nichž bych výše hodnotil asi Hálu, autora jedné krásné instrumentální, která z melodie ve stylu Felixe Slováčka přešla snad do prvního českého reggae, ti dva leaderi mi připomínali každý jiný svět. Já si nemohu pomoci, ale ten Tomek mi tam přilíhl se svou rytmickou sekcí nesešel. Malinova hra mi připadala jako obvykle až násilně muskulární, nepřizpůsobivá, ostatní rytmické nástroje včetně leadera celé sekce byly až na několik okamžiků nevyrovnané. Žádný jednotlivý stroj, ale několik nesehraně zapadajících koleček.

REJZEK: Jirka Tomek by byl asi rád i po všerejšku pokládán za congového šamana č.1, ale právě ono vnějškové šamanství mi nepřipadá úměrné struktuře skladby. Malinovo hraní? Znáš Moorovy sochy. Malá hlava, velké tělo...

ZUB: ... a s tím ručnickem okolo krku jako lehký walter...

REJZEK: Aroziže. Ale přeháníme, přeháníme, milý brachu. Vždyť ten Congomerát předvedl vlastně velice solidní výkon. On ten mladý Hála vypadá při hraní jako by jel tramvají, jak řekl Bořek Suchý, ale ví o všem. Ty tři jeho kompozice stály za poslech a koneckonců hlavně za to, aby se Congomerát ještě někdy objevil. Není to marná hudba.

ZUB: V tom s tebou plně souhlasím. Po Stivínovi to byla určitě nejzdařilejší nová sestava obou dílen. Ale říkám ti, že to byla dílna, když to sevíčovali. Hrozně si toho vážím. Tak kdo nám ještě v tom našem drbání zbývá? Expanze a Stivín. Já

bych tedy nejdřív tu Expanzi. Já nevím, jak ty, ale měl jsem z nich na jedné straně blažený pocit ze skvělého dražvu, kterým to sjeli od začátku až do konce a z výborného saxofonisty/Markowicz se tuším jmenuje/, ale mám pocit, že tomu chyběl duch...

REJZEK: Já viděl ducha v tom dražvu, v překvapivě hráčeké drovní individualitě...

ZUB: ... ne, promiň, tak já to řeknu přesněji, chyběl tomu nápad. To, co je právě u Stivína, jenž je zrovna tak hráčekou individualitou jako Mozek, který už i zdánlivě hotovou věc dokáže dotvořit do stavu, přivádějícího pozorovatele málem do transu svou neobroušeností. Tak tomu bylo třeba dneska - ale to se muselo vidět.

REJZEK: Flétny za schůzovními stoly neboli velechutná večere Pěně Stivína aneb On, velký mág pískátek, písťalíček, děťá blázná opět s nápadem, za který by ho scénáristé v kterýchkoli filmových ateliérech platili výsostně. Zuba, já ti koukal jak na kaleidoskop, jak se Phaleosova Suita s názvy na chorály včetně "dobrého krále Václava" mění v Ellingtona a pak zase přelévá do Shorterových Slápot a jáseš v Ježkově Davidu a Goliáši a mezi tím dlelášitšrandovní hlas cituje z velikých filozofů a ten nepředstavitelný Stivín a kopou děti vyklenul duhu pohody a legrace, mě ti bylo dobře.

ZUB: Mě taky. A víš, nejvíce se mi líbila ta pasáž, kdy mluvený text, myslím, že to bylo z Konfucia - mluvil o tom, že se má každá práce dělat s láskou. Já jsem si v tom okamžiku uvědomil, že vlastně mluvím o sobě, ale i o práci všech těch, které tu chválíme, ale i třeba přísně kritizujeme. A chtěl bych, aby věděli, že jakákoli kritika neznamená neúctu k jejich práci...

REJZEK: ... a i když se stokrát zpyl, dobrá hudba žije bez ohledu na ni.

S DR. PETREM REJZEKEM

K.S. Chtěl jsem se zeptat, proč se tvůj pořad jmenoval Autoportrét Johna Cagea?

Cage sám říká, že jsme tak daleko, že se zajímá o cokoli kromě své vlastní osoby. Proto si myslím, že jeho autoportrét musí vypadat jinak než autoportréty obvyklé a že ho musí udělat jiná osoba.

Jedno je na Cageovi zajímavé. To, že do své třídy kompozice bral spisovatele, kunsthistoriky a podobné lidi, kteří neměli žádnou hudební průpravu. Já sám jsem v tomhle smyslu taky ahudební. Takže já z toho čerpám, když o Cageovi nebo vůbec o hudbě mluvím, protože ještě je něco z jeho hudba pramení a to Cage ty své žáky otvíral svým zvláštním speciálním způsobem, tomu z jeho hudba vychází.

Otázka je, jestli by každý bez ohledu na to, jaké má schopnosti měl dělat umění. Cage říká, že na tom vůbec nezáleží. Měřítko, jestli je něco nejlepší nebo největší jsou platná jen v Evropě. Oni to mají dávno za sebou.

Na příštích PJD by se mohl objevit zajímavý experiment, který navrhuje Cage v rozhovoru jakémusi kritikovi. Skladba pro 12 saxofonů. Něco podobného jako byla jeho imaginární krajina č.1 (pro dvanáct rozhlasových přístrojů) Muselo by se to promyslet a prokonzultovat s někým, kdo hudbu dělá.

T.K. Myslíte si tedy, že PJD mohou při tom otvíráni? Myslím si, že je to jeden z těch případů, které k tomu mohou vést.

JAZZ HALF SEXTET

Motivace dneš již známé kapely, která dokonce byla shledána hodnou členství v edici Mini jazz klub, je několik. Jednou z nich byla snaha o novou interpretaci starých osvědčených témat, druhou, navazující, nové barevné kombinace hudebních nástrojů. Třetí, která z předešlých vychází je žertovná prezentace notoricky známých písniček; tento způsob byl Ludkem Hulánem nazván "jazzdada". Dalším krédem kapely je slovní spojení komorní drive. Znamená to největší úcta v co nejmenším obsazení.

Evergready brzy vystřídaly vlastní skladby. Kategorii jazzdada zástupují písně jako Do lesička na čenkenou hrané důsledně jako původní melodii, či Páté symfonické minitengo aneb tango argentino plagiato, což je střídání jednoho taktu známého tanga s motivem Osudové symfonie v co nejrychlejším tempu. Neobvyklé barevné kombinace tkví ve spojení basy, saxofonu a lidského hlasu a postupněm přibrání marimby a tuby ve funkci melodického nástroje. Petr Fleischer však tvrdí, že tuba je často používána v "hy-enovitěm rejzťíku." I lidský hlas je využit jako hudební nástroj, je to možné proto, že Koubková zazpívá i to, co Stivín nezahráje. Je to asi zajímavé, neboť skupina získala tři ceny na lonském Čajfu a nedávno jí tleskalo obecenstvo festivalu 2x jazz ve východním Berlíně. Dnes bude hrát v obsazení: Viktor Kotrubenko, vedoucí, saxofony, Jana Koubková, zpěv, Petr Šprunk, bicí, Petr Fleischer tuba a Ivo Durczak, besová kytara.

SWING KVARTET

Málokterý jazzový soubor si udržuje tak permanentně vysokou uměleckou úroveň a oblibu u posluchačů jako Swing kvartet Vladimíra Klusáka. Za svojí bohatou existencí vystupoval na celé řadě přehlídek a festivalů, vlastní gramofonové nahrávky u Pantonu a Supraphonu (Klusáková solová deska Ragtime se vrací patří dokonce k nejprodávanějším EP deskám z produkce Pantonu) a jeho kapelník je navíc autorem ragtomových klavírních skladeb vydaných tiskem.

Swing kvartet je seskupením hudebníků, kteří hrají nejenom swing jako stylovou etapu vývoje jazzu, ale mají především swing v krvi... "Hrát swing", prohlásil kdysi jeden známý černošský trumpetista, "znamená hrát stále rychleji, aniž bychom zrychlovali." A to je právě deviza Swing kvarteta Vládi Klusáka a jeho

spoluhrádči, kteří dnes večer předvedou své interpretační umění v obsazení p, v, b, e, s, g, d, s ve skladbách ze zlatého swingového fondu.

O ENERGITU NIC NEVÍME ?

Kdyby Emilu Viklickému vyšel sobotní večerní koncert v Radiopá-láci v tandemu s Lubošem Andrštem, mohli jsme být dnes už o něco chytřejší a tušit, jak se projeví Emilovy americké zkušenosti s americkým hudebním školstvím v dnešní premiéře Energitu. Po Praze kolují řeči, že si přivezl z Ameriky Oberheimův syntetizér, že dostal školu života u buddy Riche a já nevím u koho ještě, že Energit v nové premiéře odpese do základů a československým jazzročkem. Po zkušenostech s včerejší premiérou "Pop Q" bychom měli být trochu skeptičtí, že? Každopádně se nám Energit představí v této sestavě: Emil Viklický - klavěrové nástroje, Luboš Andršt - kytara, Rudolf Ticháček - saxofony, Přemysl Paukner - bas, kytara a Jaromír Helešic - bicí. Co tenhle kvintet předvede, to ví zdů, protože Viklického odpovědi na přímé dotazy byly víc než vyňbavé. V rámci koncertu vystoupí konečně i slibované duo Viklický a Andršt. Není nezájímavé, že právě v této mobilní sestavě elektrické /popřipadě i akustické/ kytary a fendera /nebo klavíru/ vidí oba hudebníci těžiště své koncertní činnosti v nejbližší budoucnosti.

NA KUS ŘEČI S MOJMÍREM PUKLEM

Jméno Mojmíra Pukla již léta zdobí naše jazzové rozhovory i krátké zprávy. Dokonce se občas vyskytne na stránkách jazzových novin zcela samostatně bez návaznosti na články, což je dílo tiskařského šotka, který si je natolik oblíbil, že s ním plýtvá i bez našeho vědomí. První výroky této milé osobnosti, která fandovskými navštěvuje PJD od jejich začátku se objevily u příležitosti první amatérské přehlídky, uspořádané před několika lety na Rokosce. Veselé nám vyprávěl o své cestě za jazzem z Hradce Králové, kde bydlí a odkud také ručně malovanými pozvánkami nalákal na jazz do Prahy mnoho svých kamarádů. Veselá mysl byla i pedstatou dalších článků, a upřímně řečeno, někdy jsme si z Mojmíra udělali šprtoucháta černé na bílém jen proto, aby "štivo bylo štivé", bez ohledu na to, bude-li mu to příjemné. /Někdy bylo, někdy ne./

Dnes je pražským studentem a chceme ho představit zcela vážně. Viděl mnoho jazzových pořadů na dnešních i minulých a dalších jazzových dnech, má své názory na muziku. A co ho zajímá?

- "Minule se mi líbil Amalgam, protože byli prima punkovi. Combo PH a Via Lucis - to byla věc, to se mi ohromně zalíbilo a taky Koubková - ta je správně divoká! Jo, a to tam musíš napsat; Due Boemi, to byla nádhera, to bych chtěl zase slyšet."

A dneska?

- "Žábe! To je ono, musí to mít sílu, to mám rád. P.O.K. se mi líbilo, i když to bylo takový trochu podivný, myslím si, že ti lidé nemluví o tom co já chci slyšet. Mám takový dojem, že Hajdovský má podobný přístup k věci jako Žappa. Je přesvědčený o tom, že jak to vidí, tak to je. Vyjde z toho určitá suverenita. Taky z toho, že je schopen vůbec něco říkat, že si uvědomí, jak je skutečnost mnohostranná. Výborný bylo včera Divadlo Hudby. Proč takových pořadů není v Praze víc? Vždyť by se to mohlo udělat vždycky na jedno téma, podle žánru, něco jako byl punk. Ale neschůlo by se to moc rozkecat, protože by tam pak šlo moc lidí a nedostaly by se lístky."

Mojmíre, můžeš našim štenďrům prozradit co rád posloucháš nebo doporučit nějakou pěknou desku?

- "Na desky mi jaksi nezbývají studentské prostředky, ale kdybych si mohl koupit, tak třeba Pražský big band, Niemena. V poslední době jsem slyšel nádhernou hudbu - moderní vážnou - dvojalbum Kryštof Penderecki a taky Olivera Messianea - Narození Páně, taky dvojalbum a na jedné desce je tam krásný podání ptačího zpěvu v přednesu komorního orchestru."

Děkujeme za rozhovor.

/m+ed/

LUDEK HULAN

Luděk H u l a n, skladatel, sólista na kontrabas, zpěvák a pianista je pečínaje svými uměleckými začátky významným a osobitým představitelům jazzového dění v Československu. Možná he také nazvat nesterem v této oblasti a zároveň stimulatorem celkové vývinu jazzové hudby u nás. Narodil se v Praze před čtyřicetiletými lety. Jeho výrazný jazzový talent se projevil již v ranném věku. Již jako sedmiletý mladík zahajuje svoji profesionální kariéru a od té doby absolvoval angažmá prakticky se všemi předními jazzovými skupinami a orchestry v CSSR. Sám se zasloužil o vznik mnoha jazzových skupin, z nichž některé rozhodující měrou přispěly k rozšíření a progresivnímu vývoji jazzové hudby v Československu. Poslední takevou skupinou je konečně JAZZ SANATORIUM - v níž vedle brilantní vokalistky Jany Koubkové představuje L. Hulan další přední čs. jazzové solisty.

Vedle skladatelské a interpretační činnosti /je autorem zhruba 150 stále hraných jazzových skladeb nahraných v rozhlasu, TV i na gramofonech, je autorem i četných filmových a scénických hudeb/, L. Hulan aktivně působí jako organizátor různých jazzových pedníků, hudebních večerů a výchovných koncertů, na kterých seznamuje milovníky tohoto umění s celou škálou tvorby, představuje nejelavnější jazzové osobnosti, tvůrce a interprety. Dekáže objevovat nové talenty a

vzbuzovat entuziasmus pro tento druh hudby. Snaží se obeháevat a rozvíjet estetické cítění a fermevat vkus zvláště u příslušníků mladé generace. Jeho stručným krédem je: "Radostí z hudby ku zdraví duše."

Během své více jak třicetileté kariéry se zúčastnil mnoha našich i světových jazzových festivalů, na nichž často spolupracoval s významnými světovými jazzovými umělci, jakými jsou kupříkladu francouzský houslový virtuos Jean Luc Ponty, americký trumpetista Carmell Jones, americký houslista Stuff Smith, německý harfeník Fred Teufen, anglická zpěvačka Gerry Scott, jugoslávský trumpetista Duske Gejkevič, polský multiinstrumentalista Andrzej Kurylewicz, americký saxofonista Tonnv Scott, rumunský pianista Yencsi Keereessy, sevššší přední jazzoví umělci Garanjan, Zubov, Bacheldin, německý kytarista Tete Blanke a mnoha dalších. K vrcholům jeho desevadní kariéry patřila především spolupráce s americkým již zesnulým tenorsaxofonistou Den Byaseem, dále společný koncert v rámci rozhlasového pořadu s Kurt Edelhagen Big Bandem a americkým kytaristou a harmonikářem Teot Thielmanem a konečně společný koncert v pařížském Music Hallu Olympia se světovým varhaníkem Jimmy Smithem.

Skutečnost, že i v současnosti patří Luděk Hulan mezi nejpřednější osobnosti čs. jazzové hudby potvrzuje a dokumentuje, že vystoupení, na kterých účinkuje, setkávají se pravidelně s mimořádným a spontánním ohlasem.

Se skupinou JAZZ SANATORIUM představí vám Luděk Hulan dnes tyto přední čs. jazzové umělce: Jana Koubková - voc.perc./Eugen Jegerevten sax, sepr.sax./Karel Vejveda-Fender-el.piane/ Tonnv Viktorael.guit./Jaromír Helešic-drums.

LUDEK HULAN a JAZZ SANATORIUM vám přejí příjemný hudební zážitek.

ZAMYŠLENÍ NAD ELEKTRICKOU HUDBOU V MODERNÍ TVORBE

Pomalu už člověk nenajde sni mezi jazzovými kapelami takovou, která by nepoužívala elektrických nebo amplifikovaných nástrojů. Proč, ptá se nezkoušený posluchač, se vlastně používá tak důsledně elektrifikovaných zvukových souprav? Má to vůbec nějaký význam? Elektrická hudba nabízí posluchači nové možnosti - širší a barevnější zvukové plochy a možnost bohatěji odstínit dynamické vlastnosti skladeb. Velmi důležité je, že na nás působí jiným způsobem než hudba minulosti - vnímáme ji nejen intelektem, ale i fyzicky, celým povrchem těla, neboť nás nspínuje novým neznámým pocitem - už to není pouhé hraní dechovky, při které si člověk potrubuje a hudba volně ubíhá bez nějakého většího vzrušení, ale elektrické prostě jede. Využívání elektrické hudby, ať v rockové nebo jazzové tvorbě, přináší stále nové poznatky, ač by se mohlo zdát, že už jsou tyto možnosti vyčerpány. Ono ale u většiny kapel to tak bohužel vypadá, protože je v poslední

době v této tvorbě určitá steg-
nece.

Nejklasikářším elektrickým ná-
strojem je kytara / tek se po-
užívá nejdelší dobu basová ky-
tara /. Největšího rozměchu se
však krom amplifikovaných klas-
sických nástrojů - bubnů, saxo-
fonů, aj. dočkaly syntezátory,
neboť jejich pomocí se dá simu-
lovat velké množství nástrojů.
To znamená i zvuků. Rozsah je
velice široký, neboť se dá za-
hrát na těchto nástrojích snad
všechno.

Dříve se hrál "tichý" jazz.
Od začátku sedmdesátých let se
začíná rozvíjet moderní "tvr-
dá" nebo "pekně elektrické"
odrázky jazzu, která začíná mít
široké zásemy v publiku. I přes
různé výkyvy a neúspěchy obl-
ba tohoto směru neklesá. Ba na-
opak.

Takže si nelze přát nic jiného,
než aby nám radost z této muziky
ještě dlouho zůstala, a aby tato
hudba našla stále nové cesty
a dávala podnět k dalším inspira-
cím. /mah/

Z MYŠLENEK LUDKA HULANA, KTERÉ PRONESL VČERA V LUCERNE

Byl jsem tady dopoledne na zkouš-
kách a slyšel to kvasení hudby.
Koukal jsem jako blázen, jakou to
má úroveň, to bych chtěl dost zdů-
raznit a polichotit tím pořadate-
lům PJD. Zatím všechny kapely co
tady hrály by si zasloužily co nej-
více exportovat. Budu jim držet pal-
ce. Jmenovitě si netroufnu někoho
vyzdvihnout, neměl jsem možnost
sledovat práci těch kapel moc
zblízka, ale nicméně si všimám už
delší dobu té nejmladší generace,
přestože s celou řadou mladých hu-
debníků nemám příležitost si za-
hrát, protože dělají v jistém
smyslu jiný druh jazzu. Já si ne-
můžu dovolit přílišné experimento-
vání, dělám to, co lidé ode mne
měli vždycky rádi. Nicméně, něco
nového ještě chci taky. Jiskřička
ctižádosti ve mně zůstala a tu si
schovávám pro zítřejší koncert...
Něco snad prozradit můžu: čeká
nás dost kuriózní záležitost -
byl jsem požádán dr. Mojžíšem
Směkalem, abych vzal konferování
- on mě zná, že jsem takový vý-
řečník. Jedna z věcí, na kterou
se těším, je premiéra Energitu
spolu s mužem, který teď rok stu-
doval a vynikajícím způsobem pů-
sobil ve Spojených státech - s Emi-
lem Viklickým. Bude hrát zítra
dvakrát - jednou s Lubošem Andrě-
tem v duu a potom s Energitem.
Pak přijde ohromně zajímavá hudba
Jazz Half Sextetu a vynikající
Janou Koubkovou. A to ostatní, to
už nemou prozrazovat, to je pře-
kvapení.

Tisková oprava:

Nemá se to stát, a ani pozdní noční,
či brzké ranní hodiny /kdy no-
viny připravujeme/ nám nejsou omlu-

vou toho, že se do spravodaje vlu-
dilo množství překlepů a chyb. Ve
včerejším článku Na slovíčko na
poslední straně řekl ve skutečnos-
ti Vláda Ráda /nikoliv Ráda/, že
"většinou se hraje to, na co lidi
nemají. Začínají od toho těžšího,
místo od píky." Omlouváme se a
doutáme, že každému čtenáři bylo
jasné, že jde o chybu; protože
kdyby hráli na co mají /jak jsme
otiskli/, byla by ta amatérská mu-
sika přece jen o kus dál.

OHLAS NA RECENZI

Na chodbě Lucerny jsme zastihli
Maria Císaře ze skupiny Bluesber-
ry se Zpravodajem v ruce:
"Chtěl bych se septat, kdo přišel
na to, že skupina Bluesberry hra-
je hospodský blues. My se snaží-
me hrát lidový blues. Hrajeme po
hospodách proto, že nemáme kde
hrát. A když chceme zahrát sobě
a svým kamarádům, kterým se to
líbí, tak nemůžeme hrát jinde, než
ve své hospodě."

INZERÁT

Amatérská kapela hrající latinsko-
americkou hudbu /věk s 21 let/
hledá KYTARISTU, DECHY, HRÁČE NA
KLÁVESY. Informace v Informačním
stánku JS nebo na tel.čísle
27-94-40 /Jarda/.

JE TO OPRAVDU V TOM ?

Předvčerejší příspěvek Zpra-
vodaje "V čem to je?" se mi zdá
poněkud povrchní a místy i tro-
chu arrogantní. Autor dává vinu
publiku, které se po čase uchyl-
uje do hospody a k televizi.
Má jistě částečně pravdu, jsou
taoi /a není jich málo/, kteří
chodí na senzační koncerty, dě-
lají si šárky, kolikrát byli na
Ypsilonce, sňali Kmotra, aby ho
měli, a končí u televize. Ale
o ty tu přece nejde. Jsou tu
také lidé /a také jich není má-
lo/, kteří mají zájem slyšet
kvalitní hudbu, mají zájem i o
jinou kulturu než o jazz nebo
rock a v této oblasti by si rá-
di občas poslechli něco dobrého,
zajímavého, nového. Pokud
tohle neposkytuje domácí scéna,
chtějí vidět zahraniční kapelu.
Argument - MJF Praha 78 - dlou-
ho neobstojí. O této akci totiž
průměrně informovaný kulturní
člověk, který není vyloženě
jazzově orientovaný, dodnes neví.
A co je to za argument, že
kdyby Simmel, Kmotr atd. vyšel
ve velkém nákladu, ležel by na
pultech? Možná by se pak dosta-
lo nejen na ty, kteří mají sná-
mé v knihkupectvích, ale i na
ty, kteří si to prostě chtějí
přečíst. A ostatně, co u nás
vychází lepšího? Ale vratme se
k jazzu - oš se týče jazzového
publika, není snad snobismus,
když někoho nebaví vidět v tém-
že roze dvacetkrát stejné sólis-
ty /ať hrají sebalp/. Takže
jde jen o to, trefovat se do
pravých terčů. /h/

Z KULOÁRU

Milan Svoboda, kapelník PEB
byl spatřen na amatérské pře-
hliďce jak si potěšeně podupá-
vá do rytmu při vystoupení ka-
pely Rock and Roll Band.

"Jsem asi prvním člověkem,
kterému se podařilo zabloudit
v městské hromadné dopravě.
Právě před chvílí v metru", pra-
vil udýchaný voják Pavel Hyndrák,
když dorazil po půlnoci do redakce.

PRAHA KONČÍ - AŽ ŽIJE SLANÝ

Pražské jazzové dny dnes končí.
Slánské jsou před námi. 24.-26.
listopadu se jako obvykle dostaví
do Slaného zajímavé jazzové sku-
piny, fanouškové i ta správná hře-
jivá slánská atmosféra. Seminář
bude letos pravděpodobně věnován
blues, výstava jazzové fotografie
atd.

ZA PEB DO VARŠAVY

Pražský big band bude náš jazz re-
prezentovat na varšavském Jambo-
ree. Tato správa nás velice potě-
šila, ale trochu zarážející je
skutečnost, že je to teprve první
vystoupení PEB v nové sezóně.

V sákulisii při vystoupení Ka-fu

Marně se snažila prolomit řa-
du mužských těl a vniknout na
podium lepá, leč značně spole-
čensky unavená děvča. Svůj nezdar
okořenila alespoň svéráznou filo-
sofií: "Vy jste všichni muzikanti!
Ale myslíte si, že tou muzi-
kou jde vyjádřit všechno - sex,
život. A to teda nejde. Měli jste
více přemýšlet !!

8. Pražské jazzové dny zahá-
jíme v květnu 1979. Amatérské
soubory se mohou hlásit během
příštího února.

Včera dopoledne proběhla ple-
nární schůze Svazu hudebníků
a výboru Jazzové sekce.

Včera také proběhlo jednání
s polskými zástupci Mezinárodní
jazzové federace o konkrétní
spolupráci.

Mezi návštěvníky včerejšího
večerního koncertu jsme zahlédli
několik funkcionářů Svazu českých
skladatelů, celou řadu novinářů
a dalších milých lidí ....

PROGRAM NA DNES

Lucerna 19,30

Milá společnost Ludka Hulana
Jazz Half Sextet
Emil Viklický & Luboš Andrěš
Swing kvartet
Jazz Sanatorium Ludka Hulana
Premiéra Energitu

Uvádí: Luděk Hulán

Program 7. PJD určen členům Jazzové sekce, návštěvníkům Jazzových
dnů. Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR, 8445/69 říjen 78.